

בש"פ 94/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 94/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת ב-
פע"מ 11907-09-20 מיום 8.12.2020 שניתנה על
ידי השופט ח' סבאג

תאריך הישיבה: א' בשבט התשפ"א (14.1.2021)

בשם העורר: עו"ד עלאעתאמנה

בשם המשיבה: עו"ד עינת כהן גרוסמן

החלטה

1. לפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ח' סבאג) בפע"מ 11907-09-20 מיום 8.12.2020, בגדרה הוצא לעורר צו פיקוח ומעקב לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות, התשס"ו-2006 (להלן: החוק).

2. העורר הורשע ביום 1.7.2020 על פי הודאתו, בעבירה של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים

עמוד 1

348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ונגזרו עליו 11 חודשי מאסר בפועל.

בכתב האישום המתוקן שבו הודה העורר תואר, כי ביום 11.9.2019 ניגש העורר אלקטינה, ילידת שנת 2014, אשר שהתה באותה עת סמוך לביתה, נישק אותה על לחיה לשם גירוי סיפוק או ביזוי מיני, ביקש ממנה לנשק אותו, והציע לה דבר מה שהוציא מכיסו. בהמשך לכך, הקטינה פנתה לעבר ביתה, ואילו העורר ביקש ממנה להתקרב אליו, ונישק אותה על ידיה.

3. טרם שוחרר העורר ממאסרו, הגישה המשיבה בקשה להוצאת צו פיקוח ומעקב נגדו, בתנאים ובהגבלות שפורטו בבקשתה.

עם שחרורו ממאסר, העורר הופנה לגורם המתאם לעברייני מין ברשות לשיקום האסיר, על מנת לקבל את חוות דעתו באשר לאפשרות שילובו בתוכנית לשיקום מונע. בחוות הדעת צוין כי העורר אינו לוקח אחריות על מעשיו, ואינו מביע נזקקות טיפולית כלשהי, ומשכך לא הומלץ על שילובו בתוכנית שיקומית.

נוסף על כך, העורר הופנה למרכז להערכת מסוכנות מינית, אשר העריך את רמת מסוכנותו כגבוהה. זאת, בין היתר, לנוכח הרשעתו בשנת 2009 בעבירות של ניסיון לבצע מעשה סדום בנסיבות מחמירות וביצוע מעשים מגונים בנסיבות מחמירות בקטין בן 9 שנים, אשר בגין הוטל עליו עונש של 6 שנות מאסר בפועל ועונשים נלווים; וכן בשים לב לכך שאינו לוקח אחריות לביצוע העבירות, ולהתמכרותו ארוכת השנים לאלכוהול, המונעת ממנו לקיים אורח חיים יציב.

לבסוף, בחוות דעת מטעם היחידה לפיקוח על עברייני מין הוסבר הצורך בקביעת התנאים שהתבקשו במסגרת צו הפיקוח. בפרט, צוין כי העורר הפר את תנאי צו הפיקוח הקודם שהוטל עליו בגין הרשעתו הקודמת אשר פורטה לעיל; ביצע את העבירה דנן חודשים ספורים בלבד לאחר תום תוקפו של אותו צו; ולחובתו אף הרשעות קודמות בעבירות מין, אלימות ורכוש בין השנים 1998-2006.

4. בית המשפט המחוזי קבע כי מחוות הדעת שנערכו בעניינו של העורר עולה כי "אין כל סימנים לשיקום צפוי של המשיב". על כן, ובשים לב לכך שביצע את העבירה דנן זמן קצר לאחר תום תוקפו של צו הפיקוח הקודם שנקבע לו, הורה בית המשפט על הטלת צו הפיקוח למשך התקופה המקסימלית הקבועה בחוק, קרי 5 שנים.

עוד נקבע, כי התנאים והמגבלות שלהם עתרה המשיבה בבקשתה למתן צו פיקוח נועדו למתן את מסוכנותו הגבוהה של העורר- עבריו מין רצידיוויסט- אשר שב וביצע עבירות מין כלפי קטינים בגילים צעירים ביותר.

בפרט, נקבע כי על מנת לצמצם את המסוכנות הנשקפת מהעורר כלפי קטינים השוהים במחיצתו, נדרשתנוכחות של בגיר המודע לפרטי העבירות שביצע; כי קיימת הצדקה למתן הוראות האוסרות עליו לצרוך תכנים פורנוגרפיים אשר עלולים להגביר את מסוכנותו כלפי קטינים; וכי האיסור על צריכת אלכוהול נחוץ בעניינו, שכן התמכרותו לאלכוהול מקשה עליו לקיים אורח חיים יציב ומסירה ממנו עכבות בנוגע לתקיפת קטינים. בהקשר אחרון זה צוין, כי העורר הודה כי בימים שלפני ביצוע העבירה הנוכחית הוא שתה אלכוהול "באופן מוגזם ויומיומי".

5. מכאן הערר שלפניי.

העורר אינו חולק על קיומה של הצדקה להטלת צו הפיקוח בעניינו, כי אם על מידתיות חלק מן התנאים וההגבלות שנקבעו בו. לשיטתו, החובה שהוטלה עליו שלא לשהות בקרבת קטינים וקטינות ללא פיקוחו של בגיר אשר מודע לפרטי העבירות שביצע, פוגעת באופן בלתי מידתי בזכותו לפרטיות.

כן נטען, כי לא הוכח קשר בין צריכת אלכוהול או צפייה בפורנוגרפיה לבין ביצוע עבירות המין על ידו, ומשכך הגבלותאלואינן מידתיות.

לבסוף נטען, כי הערכת מסוכנות מושפעת בין היתר מ"פקטורים דינמיים" העשויים להשתנות מעת לעת, ומשכך יש לקבוע את תוקפו של צו הפיקוח למשך תקופה מצומצמת, כאשר לאחר מכן ניתן יהיה לבחון את הצורך בהארכת תוקפו של הצו בהתאם לתנאים שיתקיימו באותה עת.

6. מנגד, באת-כוח המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי וסבורה כי יש לדחות את הערר.

לשיטתה, התנאים שהוטלו על העורר בצו הפיקוח נדרשים כדי לצמצם את המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו; ואילו התקופה שבה הצו יהיה בתוקף נחוצה שכן העורר הוא עבריין מין רצידיוויסט אשר אינו מעוניין לעבור הליך שיקומי.

עוד הדגישה באת-כוח המשיבה את הפרותי החוזרות ונשנות של העורר אתהמגבלות שנקבעו בעניינו בצו הפיקוח הקודם שהוצא לו- אשר בגין הורשע בשנת 2015 ונגזר עליו עונש של 3.5 חודשי מאסר בפועל; וציינה כי העורר הפר גם את התנאים שהוטלו עליו בצו הפיקוח דנן.

7. לאחר שעיינתי בערר ובנספחים, ושמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל באופן חלקי כפי שיפורט להלן.

ראשית, לא מצאתי כל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי באשר לתוכן ההגבלות שנקבעו לעורר בצו הפיקוח. מטרתן של מגבלות אלו היא לנסות ולצמצם את המסוכנות הנשקפת מהעורר כלפי קטינים רכים בשנים, הנלמדת מעבירות המין ששב וביצע. זאת בפרט, כאשר עולה מחוות דעת המרכז להערכת מסוכנות, כי עבירות המין הקודמות שביצע בקטין בן ה-9, בוצעו כתוצאה משתיית אלכוהול מופרזת על ידו.

בנסיבות אלו, ובשים לב לכך שהעורר אינו נוטל אחריות לביצוע העבירות ואינו מעוניין להשתלב בהליך שיקומי מתאים, אני סבור כי ההגבלות והתנאים שנקבעו לגביו הולמים ודרושים כדי להפחית ולמתן את המסוכנות הנשקפת ממנו.

8. עם זאת, לא מן הנמנע לטעמי כי במרוצת הזמן יחולו שינויים בחייו האישיים של העורר אשר יהא בכוחם

לצמצם את מסוכנותו. על כן, לנוכח חומרת ההגבלות שנקבעו לו, ובשים לב לטיב העבירה שבה הורשע במקרה דנן, איני סבור כי יהיה זה נכון לקבוע כבר עתה את תוקפו של צו הפיקוח למשך התקופה המקסימלית הקבועה בחוק.

משכך, אני סבור כי יש לקצר אתהתקופה שבה יעמוד צו הפיקוח בתוקף ולהעמידה על 3 שניםהחל מיום 17.9.2020. מובן כי ניתן יהיה להאריך את תוקפו של הצולאחר מכן, ככל שיתעורר בכך צורך (ראו סעיף 14(ב) לחוק).

9. אשר על כן, אני מקבל את הערר בחלקו, כמפורט בפסקה 8 לעיל. יתר התנאים וההגבלות שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי ייוותרו על כנם.

ניתנה היום, כ"ו בשבט התשפ"א (8.2.2021).

ש ו פ ט